

онзи момъкъ, който разлюбва една мома, а се влюбва въ друга? За свобода може да говори само онзи, който е придобилъ известна стабилностъ, известенъ устой въ силитѣ на своя организъмъ. Докато не е придобилъ мораленъ устой въ себе си, човѣкъ всѣкога ще губи красивото и великото, което е придобилъ. Днесъ ще го придобие, утре ще го изгуби. Тогава, какъ ще запази той идеалното, свещеното, което въ бъдеще може да придобие?

Кое е свещеното, великото въ човѣка? — Това е Божественото начало въ него. Това е животътъ на Бога въ самия човѣкъ. Какво остава въ човѣка, ако той загуби въ себе си, именно, този животъ? Да загубишъ Божественото въ себе си, това значи преждевременно да умрешъ. Човѣкъ не трѣбва да губи нищо отъ онова, което съставя неговата сжщина, т. е. реалността на неговия животъ. Запримѣръ, имате една малка свѣщъ. Какво ще направите съ нея? Ще я запалите, ще се радвате на свѣтлината ѝ и ще четете на нея. Като дойде втора свѣщъ, по-силна отъ първата, не хвърляйте първата навънъ, но къмъ нея прибавете втората, да увеличите свѣтлината си и да можете по-добре да четете на нея и да придобиете по-широки възгледи за живота. Тѣй щото, когато нѣкоя малка Божествена мисль ви посети, приемерете я съ радостъ и я използвайте разумно. Дойде ли втора мисль, съ по-голѣма свѣт-